

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Klub vojenské historie plukovníka Ludvíka Fanty**, se sídlem Grünwaldova 290/24, České Budějovice, zastoupený Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 1. 2024, č. j. 64 A 13/2023 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města České Budějovice (dále jen „magistrát“) ze dne 20. 9. 2023, č. j. SO/13139/2023, ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl dopustit jako provozovatel vozidla tím, že ve smyslu § 10 odst. 3 daného zákona nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nezjištěný řidič vozidla porušil povinnosti stanovené v § 4 písm. c) daného zákona tím, že na blíže specifikovaném místě nesprávně parkoval vozidlo v místě platnosti dopravní značky IP12 s dodatkovou tabulí E13 (2×): „Po-Pá 07-09 h. 12-15 h. pro školu max. 15 min.“ Tímto se řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) daného zákona.

[2] O odvolání žalobce proti rozhodnutí magistrátu rozhodl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 24. 10. 2023, č. j. KUJCK 126456/2023, jímž podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[3] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“). Namítal v ní zejména, že jej magistrát nevyzval k označení pachatele přestupku ve smyslu § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu. Výzva magistrátu ze dne 19. 4. 2023, týkající se označení pachatele přestupku, neobsahovala poučení o jeho možnosti realizovat právo ve smyslu čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Rovněž měl za to, že magistrát zaměnil dva různé subjekty – žalobce a J. F., jeho předsedu a osobu za něj jednající.

[4] Krajský soud napadeným rozsudkem uvedenou žalobu zamítl. V jeho odůvodnění odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018 - 18, odst. [10] a násl., podle něhož ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. Bylo by proti smyslu právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 daného zákona zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Rovněž krajský soud upozornil, že nesdělí-li provozovatel vozidla na základě poučení ve výzvě k úhradě určené částky podle § 125h odst. 1 daného zákona ve stanovené lhůtě správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, správní orgán zpravidla není povinen pokračovat v šetření přestupku, ale může zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 daného zákona (srov. odst. 16 a 17 napadeného rozsudku).

[5] Krajský soud přdestřel, že v průběhu předcházejícího řízení vyzval magistrát dne 19. 4. 2023 žalobce k úhradě částky 400 Kč za spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, případně ke sdělení údaje o totožnosti řidiče vozidla. Pokud by nedošlo k úhradě částky ani ke sdělení údaje o totožnosti řidiče vozidla, byl žalobce vyzván k podání vysvětlení. K podání vysvětlení se dne 24. 5. 2023 dostavil J. F., který uvedl, že v řízení bylo několikrát zmíněno, že skutek spáchal on jako fyzická osoba, a proto se nechá zastupovat advokátem, při dalších ústních jednáních však odmítl vypovídat s tím, že by mohl způsobit nebezpečí stíhání sobě či osobám blízkým. Na základě těchto skutkových okolností soud vyhodnotil, že žalobce magistrátu údaje o totožnosti řidiče nesdělil, ačkoli k tomu vyzván byl a měl k tomu prostřednictvím J. F. opakovaně příležitost. Krajský soud dospěl k závěru, že magistrát v dané věci učinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Jelikož však neměl jiné důkazní prostředky, na jejichž základě by mohl být řidič vozidla ztotožněn, nezbylo než přistoupit k odložení věci a následnému pokračování v řízení se žalobcem, který za této situace nesl objektivní odpovědnost za provoz svého vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016 - 33, odst. [20]).

[6] Krajský soud na základě uvedeného uzavřel, že k záměně subjektů v řízení před správními orgány nedošlo. Ve vztahu k tvrzenému absentujícímu poučení poukázal na § 4 odst. 2 správního řádu, podle něhož by měl rozsah poučení správního orgánu odpovídat povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby, přičemž výzva ze dne 19. 4. 2023 adresovaná žalobci dikci zákona zcela odpovídala. Rovněž uvedl, že žalobce

pokračování

se mohl nechat zastoupit již v rámci úkonů, které předcházely zahájení řízení (tj. při podání vysvětlení). Magistrát jej však v této fázi nebyl povinen poučit o jeho právu na právní pomoc. Tato povinnost mu vznikla až po zahájení řízení ve věci přestupku žalobce a byla z jeho strany naplněna v rámci poučení ze dne 29. 8. 2023. Soud rovněž podotkl, že J. F. při podání vysvětlení dne 24. 5. 2023 sdělil, že tohoto svého práva využije, a po zahájení řízení předložil plnou moc udělenou advokátovi JUDr. Karlu Fořtlovi. Krajský soud neshledal postup magistrátu nezákonným.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvod ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. explicitně neoznačil. Podle jejího obsahu však uplatnil důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť krajskému soudu vytýká, že se nezabýval žalobní námitkou týkající se ústavněprávního rozměru práva na poučení osoby o možnosti být v řízení před správním orgánem zastoupen. Stěžovatel tak namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Ve zbylé části kasační stížnost slovo od slova kopíruje žalobu podanou ke krajskému soudu.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že má za to, kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto navrhl, aby ji zdejší soud jako nepřijatelnou odmítl.

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel je v kasační stížnosti povinen „cíleně reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho argumentaci. Nepostačuje, je-li kasační stížnost pouhým opakováním žalobních námitek. Převzít do kasační stížnosti argumentaci ze žaloby je možné, avšak pouze v rámci cílené polemiky se závěry krajského soudu, případně v rámci poukazu na to, že argumentace v žalobě nebyla krajským soudem vypořádána (a jeho rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné). Účelem kasační stížnosti není ještě jednou, před vyšší instancí, zopakovat vypořádání žalobních bodů, kterými se již zabýval krajský soud, nýbrž polemizovat se závěry samotného krajského soudu, a tím prověřit jejich zákonnost. [...] kasační stížnost (její část), která fakticky beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřijatelná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.),“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Afs 231/2022 - 46, odst. [16]).

[10] Jak již zdejší soud uvedl výše, kasační stížnost téměř doslova odpovídá žalobě stěžovatele, aniž by v ní věcně reagoval na závěry napadeného rozsudku či reflektoval rozsudky Nejvyššího správního soudu, které krajský soud v rozsudku obsáhle citoval. S ohledem na výše uvedenou judikaturu jsou dané námitky (s výjimkou uvedenou v odst. [12]) podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelné.

[11] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji pro nepřijatelnost (usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, publ. pod č. 4219/2021 Sb. NSS, odst. [11] a [12]).

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, jaké důvody by měly svědčit pro její přijatelnost. Neoznačil právní otázku, kterou se Nejvyšší správní soud dosud nezabýval, eventuálně kterou kasační soud či krajské soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba změnit dosavadní judikaturu. Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se nevypořádal s námitkou týkající se ústavněprávního rozměru práva na poučení osoby o možnosti být v řízení před správním orgánem zastoupen.

[13] K tomuto zdejší soud uvádí, že takovéto pochybení může zakládat přijatelnost kasační stížnosti. Nelze však pustit ze zřetele požadavek zákona, aby věc svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele. Vady řízení před krajským soudem či vady v jeho úsudku při rozhodnutí ve věci by tedy musely být extrémní povahy a takového rázu, že by bylo v rozporu se samotným principem práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny, pokud by k nim Nejvyšší správní soud nepřihlédl.

[14] Vadami takového charakteru (popravdě ani jinými) napadený rozsudek krajského soudu evidentně netrpí. Soud uvedenou námitku stěžovatele ve v napadeném rozsudku zohlednil, když v jeho odst. 23 a násl. uvedl, že poučovací povinnost správního orgánu plyne z § 4 odst. 2 správního řádu, v němž se odráží právě ústavní norma stanovená v čl. 37 odst. 2 Listiny. Krajský soud uvedl, že magistrát požadavku plynoucímu z § 4 odst. 2 správního řádu, potažmo z čl. 37 odst. 2 Listiny vyhověl, neboť poučení stěžovateli po zahájení řízení ve věci jeho přestupku poskytl. Nejvyšší správní soud k tomuto postupu nemá výhrad, a s ohledem na to stížnost podle § 104 odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[15] Kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o této stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Na straně žalovaného nebyly zjištěny žádné skutečnosti, jež by mohly vést k mimořádné aplikaci § 60 odst. 1 s. ř. s. ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, publ. pod č. 4219/2021 Sb. NSS.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. února 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu